

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

269. An, & qualiter, & in quibus casibus derogetur Regulæ 45. de extendendis consensibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

ra illius, & consequenter tenet illa. Si verò confensit secundæ resignationi seu supplicæ, & nondum confensit primæ, confensus non potest retraheri ad datam primæ. Addit quoque Paris. n. 115. non retraheri consensum ad diem datæ, quoties id esset cum præiudicio tertii; citat pro hoc Put. decis. 268. n. 3. l. 3. verum circa hæc reflectendum, quæ q. 265. num. 9. ex Lott. dicta, nempe hodie esse stylum, non prius adijcendi consensum à tergo supplicæ signatæ, quam ille sit extensus in Cancell.

2. Respondeo ad secundum: Non sufficere semiplenam probationem, qualis esset per testes de publica voce & fama, sed requiri plenam; eò quòd talis probatio non sit difficilis. Paris. cit. q. 8. num. 76. juxta decis. Rot. in Camaricens. Canonicas. S. Gangarici. 8. Junii. 1552. Verè igitur probabitur, si in bullis provisionis fiat de hoc mentio, prout requiritur de stylo, Paris. nu. 82. ex Put. decis. 368. nu. 3. l. 2. Addit tamen Paris. num. 80. consensum hunc præstitum probari posse ex dicto Notarii Cancellariæ & testium, uti & n. 83. visis literis renunciationis, præsumi hunc consensum præstitum; cum aliter literæ non fuissent expeditæ; eò quòd præsumendum sit pro Notariis, & sic aliter asserent incumbere onus probandi.

Questio 269. An, & qualiter, & in quibus casibus derogetur dicta regula 45. de extendendis consensibus?

1. Respondeo ad primum: quamvis Paris. cit. q. 8. nu. 121. dicat huic regulæ regulariter non derogari, ait tamen Lott. l. 3. q. 16. n. 59. facillimè derogari huic regulæ; eò quòd, ut dictum aliàs ex eodem, consensus hic formalis, de quo in regula hac, respectu substantiæ gratiæ reputetur veluti quid superinductum pro executione actûs perfecti & absoluti.

2. Respondet quoque ad secundum Paris. loc. cit. n. 122. quòd derogatio debeat esse nominatim & expressa; eò quòd regula Cancellariæ habeant decretum irritans: citat pro hoc Felin. in c. nonnulli. n. 7. de rescript. Castad. decis. 38. n. 11. super reg. Sarn. in proem. regula juris. q. 5.

3. Respondeo ad tertium: casus, in quibus derogatur huic regulæ sunt primò: quoties beneficium confertur absenti cum reservatione pensionis; posse enim Papam reservare pensionem absque consensu beneficiati communiter receptum est, & resolutum in Rota Chok. ad hanc reg. num. 47. restans, vidisse se id factum à Paulo 5. in certo Canonatu derogando huic regulæ. Paris. cit. q. 8. n. 118. Verumtamen, ut ait Lott. l. 1. q. 35. nu. 72. consensui primo seu causali (sic dicto, ut Lott. ib. n. 69. quia per modum causæ tam in supplicatione, quam in literis narratur, & sic super eo radicitur gratia) minime unquam derogat Papa (et si posset, in his enim non est questio de potestate, sed de voluntate & usu) imò tantum absit, ut isti primo consensui deroget, ut etiam talis derogatio prorsus sit impracticabilis, ita ferè ibid. Lott. Secundò: quoties resignatur in favorem minoris absentis; tunc enim derogatur dictæ regulæ, & Papa contentatur non præstito consensu minoris, adeoque resignatio illa annullari nequit ob non præstitum à resignatario consensum. Chok. loc. cit. Paris. n. 120. Verumtamen non in his solum casibus derogatur huic regulæ, ait Lott. loc. cit. n. 59. sed et-

iam in aliis passim, ut videre est ex decis. Rota. 396. p. 7. divers.

Questio 270. An resignans possit repetere beneficium resignatum, & ad illud regredi, intelligendo hoc non de regressu, qui datur post mortem, vel cessionem resignatarii, vel quia hic reservatus fuit in resignatione; de hoc enim agetur infra, ubi de resignatione sub reservatione regressus, vel quia daretur ex nova causa, puta, dum beneficium resignato iterum vacante quis ad illud eligeretur, præsentaretur, aut aliter de eo provideretur (posse enim talem novam causam intercedente illud repetere, & ad illud regredi certum videtur, & quotidie præcatur de stylo communi & recepto; & juxta doctores omnes in c. 2. de renunc. Paris. l. 1. q. 13. n. 43. idque etiam si jurasset quis simpliciter, se nolle tale beneficium repetere juxta cit. c. 2. de renunc. & gl. in c. ad nostram. de iurejurando. Paris. cit. q. 11. n. 45. eò quòd iuramentum non extendatur ad ea, de quibus non fuit cogitatum. c. clericus. de iurejur. & ibi auctores. Item regulariter non extenditur ad ea, qua superveniunt, ut gl. in cit. c. ad nostram. Paris. à n. 46. quòd tamen non procedere, dum quis ob crimen resignavit, tradit Paris. loc. cit. n. 51. juxta doctores in c. nisi, de renunc. uti nec de Episcopo renunciante, ut monachus fiat. Paris. ibid. n. 52. citans Major. de irreg. l. 3. c. 6. n. 7. & doctores in c. post translationem. de renunc.) sed intelligendo questionem de eo regressu, qui fieret resignatario vivente, & non sponte cedente, aut aliàs post resignationem simplicem beneficio necdum collato?

Respondeo negativè: (intelligendo nimirum, dum renunciatio fuit perfecta eo modo, ut dictum q. præced.) constat ex c. periculosum. 7. q. 1. ubi dicitur: quàm periculosum sit in divinis rebus, ne quis cedat iuri suo, scriptura S. declarat: dum in Genesi Esau primatum suum inde perdidit, nec recipere ideo postmodum potuerit, quòd semel cessit &c. & ibi gl. v. quam. Gemin. Turcrem, & alii passim. Item ex c. transmissa. c. de renunc. & ibi Butrio num. 1. Abb. Bald. & alii communiter; & c. si reprobandum, ad renunc. in 6. & ibi auctores Paris. l. 1. q. 13. n. 1. citans C. Paris. conf. 135. n. 2. vol. 4. Rebuff. conf. 192. n. 4. Ratio quoque patet, quia resignans abdicavit à se omne jus, quòd habebat. Ad hæc illud & variatio, quæ contingit in tali repetitione & regressu, prohibetur maxime viris Ecclesiasticis. c. cum autem. de iurep. c. publicato. de elect. Paris. loc. cit. à n. 2. Et cum, quòd à principio est voluntarium, ex post facto efficitur necessarium, reg. quòd semel. de reg. juris, in 6. resignans beneficium, quòd à principio non cogebatur resignare, voluntarie resignatum non potest repetere. Paris. n. 7. atque ita petenti restitutionem beneficium obstat exceptio spontaneæ renunciationis. c. super hoc. de renunc. Paris. n. 34. defectus namque notorius proprietatis (qualem notorium defectum proprietatis beneficii